

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **Z. S.**
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. KUKHK-24147/DS/2017-4

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 6. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 7 000 Kč,

zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Popsaného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť dne 15. 12. 2015 v 03:02 hod. řídil na obchvatu obce Všetary na silnici I. třídy č. 35 ve směru jízdy na Hořice motorové vozidlo tovární značky BMW 320d, registrační značky, a při účasti na provozu na pozemních komunikacích se neřídil jeho pravidly, překročil totiž nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h. Měřicím zařízením Ramer R10C byla vozidlu naměřena hlídkou Policie České republiky, dopravního inspektorátu Hradec Králové, rychlost 149 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 144 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 54 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

[Měření neověřeným rychloměrem]

3. Žalobce předně namítl, že k měření rychlosti bylo použito měřicí zařízení RAMER 10C, jehož platnost ověření zanikla, neboť z něho byla odstraněna úřední značka. Výstup z takového měřicího zařízení není použitelný jako důkaz. Žalobce se domáhal toho, aby měřicí zařízení bylo předloženo k přezkoumání jako věcný důkaz a aby byl ohledně jeho správné funkčnosti v době měření vypracován znalecký posudek. Závěr žalovaného, že k měření bylo použito platně metrologicky ověřené měřidlo (v daném případě byl vydán ověřovací list), shledal žalobce nesprávným pro rozpor s „Návodem k obsluze“ k předmětnému měřicímu zařízení. Žalobce uvedl, že vadu spočívající ve znehodnocení nebo odstranění úřední značky nelze „zahladit“ vydáním ověřovacího listu. K měření tak mělo být použito neověřené měřidlo, které však s odkazem na § 11 odst. 1 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, použito být nesmělo a výsledek měření nelze použít jako důkaz ve správním řízení.
4. V této souvislosti žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nerespektoval pokyn odvolacího správního orgánu, který mu nařídil zabývat se námitkami k platnosti ověření měřicího zařízení; přestože pak žalobce požadavek na provedení dalšího dokazování k této věci zopakoval i v podaném odvolání, žalovaný jako odvolací správní orgán tuto odvolací námitku opomenul.

[Nezákonné projednání věci úřední osobou, vůči níž byla vznesena námitka podjatosti]

5. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 14. 6. 2017 přesto, že dne 26. 4. 2017 byla vůči oprávněným úředním osobám – P. U. a R. Č. – vznesena námitka podjatosti; uvedené úřední osoby tak mohly činit toliko úkony, které nesou odkladu. Konání ústního jednání a vydání rozhodnutí ve věci pak dle přesvědčení žalobce nebyly úkony, které by nesly odkladu, a již tato skutečnost činí rozhodnutí nezákonným, aniž by bylo nutné se dále zabývat věcnými důvody namítané podjatosti. Těmito důvody měly být jednak tendence setrvat na předchozím rozhodnutí, jednak údajný telefonát mezi oprávněnou úřední osobou P. U. a zmocněncem žalobce, kdy oprávněná úřední osoba měla tendenčním způsobem předjímat výsledek řízení ještě před rozhodnutím ve věci samé a vyjadřovat se negativně o zmocněnci obviněného.

[Procesní vada spočívající v nevyrozumění obviněného o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí]

6. Další námitka žalobce směřovala k údajnému porušení práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Tohoto porušení se měly správní orgány dopustit tím, že správní orgán prvního stupně nevydal rozhodnutí po ústním jednání ve věci, které se konalo 10. 5. 2017, ale až později, dne 14. 6. 2017.

[Arbitrární výměra sankce]

7. Žalobce brojil také proti nepřezkoumatelnosti výroku o výměře sankce. Podle přesvědčení žalobce se správní orgán prvního stupně nezabýval způsobem spáchání přestupku, jeho následky a mírou zavinění, ani osobou pachatele a jeho případným poškozením v disciplinárním řízení což jsou zákonem stanovená kritéria pro určení výměry sankce, k nimž je třeba vždy přihlédnout.
8. Žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně ve věci rozhodoval již potřetí poté, co předchozí dvě rozhodnutí byla zrušena žalovaným. V posledním (třetím) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly přitom navíc uplatněny některé důvody rozhodnutí, které žalovaný v předchozím kasačním rozhodnutí označil za nepřípustné (zohlednění záznamů v kartě řidiče). Pokud tyto důvody v posledním (třetím) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně akceptoval, porušil tím zásadu předvídatelnosti rozhodnutí [§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)], čímž zasáhl do práva žalobce na spravedlivý proces.
9. Žalobce dále namítal samotnou aplikaci nezákonného kritéria pro určení výměry sankce. Tímto nezákonným kritériem mělo být přihlédnutí k záznamům v kartě řidiče žalobce, konkrétně k sankcím starším než jeden rok. Tyto záznamy neměly dle přesvědčení žalobce brát správní orgány v úvahu s poukazem na analogickou aplikaci pravidel o zániku trestnosti a zahlazení odsouzení. V tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
10. Správní orgán prvního stupně naopak nepřihlédl k tomu, že žalobce má nulový stav bodů v bodovém hodnocení řidiče, což je třeba hodnotit jako jednoznačně polehčující okolnost.
11. Správní orgán prvního stupně nezdůvodnil, proč uložil žalobci sankci zákazu činnosti ve výměře blížíící se více polovině zákonné sazby, než její spodní hranici.

[Opomenutá odvolací námitka]

12. Žalobce konečně namítal, že žalovaný jako odvolací orgán se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce směřujícími k tomu, že se správní orgán prvního stupně nezabýval prokázáním formy zavinění obviněným (žalobcem) a dostatečným popisem úvah vedoucích k určení výměry uložené sankce vč. přezkoumatelných úvah o polehčujících a přitěžujících okolnostech. Žalobce namítal také to, že se žalovaný jako odvolací správní orgán nezabýval námitkami v podaném doplnění odvolání, které v podstatě odpovídají všem shora uvedeným žalobním bodům.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se předně plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. KUKHK-24147/DS/2017-4.

[Měření neověřeným rychloměrem]

14. Na doplnění k námitce, že k měření rychlosti bylo použito neověřené měřidlo, žalovaný uvedl, že není pochyb o tom, že k měření bylo použito pracovní měřidlo platně metrologicky ověřené, přičemž platnost ověření nezanikla. Námitka, že měřidlo neobsahuje úřední značku, je nedůvodná, neboť ověření měřidla lze provést vydáním ověřovacího listu nebo opatřením měřidla úřední značkou; v daném případě byl k ověření vydán ověřovací list. V řízení před správními orgány pak nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti.

[Nezákonné projednání věci úřední osobou, vůči níž byla vznesena námitka podjatosti]

15. Žalovaný poukázal především na to, že rozhodnutí o námitce podjatosti je rozhodnutím, jímž se podjatost nezakládá ani neruší, nýbrž se deklaratorně prohlašuje její existence. Žalovaný připustil, že rozhodnutí o tom, že oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodnutí věci, bylo vydáno 27. 7. 2017, tedy po vydání rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k deklaratorní povaze rozhodnutí o podjatosti však tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že oprávněné úřední osoby v řízení od samého jeho počátku podjaté nebyly. Poukázal na účelovost vznesené námítky podjatosti, kdy důvody v ní uplatněné žalobcem lze považovat za „difamující spekulace“.

[Procesní vada spočívající v nevyrozumění obviněného o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí]

16. Žalovaný k této námitce poukázal na skutečnost, že žalobce byl o možnosti prostudovat spis a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí písemně vyrozuměn v předvolání k ústnímu jednání ze dne 21. 4. 2017. Jeho práva podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), resp. § 36 odst. 3 správního řádu tak byla zachována.

[Arbitrární výměra sankce]

17. Žalovaný se k této námitce vyjádřil tak, že se plně ztotožňuje s uloženou sankcí, která odpovídá porušení povinností řidiče stanovených právními předpisy ze strany žalobce a naplňuje hlediska generální i individuální prevence. Hmotněprávní úprava správního trestání vylučuje v daném případě upuštění od trestu (srov. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016, které je speciální ve vztahu k § 11 odst. 3 zákona o přestupcích, jež tuto možnost jinak připouští).

[Opomenutá odvolací námitka]

18. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že právní názory a direktivy vyjádřené v jeho předchozích kasačních rozhodnutích byly správním orgánem prvního stupně respektovány.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[Měření neověřeným rychloměrem]

19. V předloženém správním spise je na č. l. 6 založen ověřovací list č. 78/15, vydaný Autorizovaným měřícím střediskem K22 RAMET a. s., Letecká 1110, Kunovice. Z tohoto ověřovacího listu se podává, že dne 11. 5. 2015 byla provedena zkouška a ověření měřidla RAMER 10C, výrobního čísla 12/0024; výrobní číslo souhlasí s výrobním číslem měřidla na tiskovém výstupu (č. l. 5 správního spisu) – k měření bylo tedy použito právě toto měřidlo. Konec platnosti ověření měřidla byl dne 10. 5. 2016, jak

vyplývá z ověřovacího listu. K přestupkovému jednání došlo 15. 12. 2015, tedy v době platnosti ověření použitého měřidla.

20. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, přitom platí, že *ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů.*
21. V předmětném případě autorizované metrologické středisko použilo obou způsobů ověření – vydalo ověřovací list a současně byly na měřidlo umístěny úřední značky.
22. Žalobce tvrdil, že z použitého měřicího zařízení byly odstraněny úřední značky, uvedené tvrzení však nijak neprokázal. Krajský soud je přesvědčen, že pokud by žalobce skutečně zjistil při prohlídce měřicího zařízení, že toto nemá předepsané úřední značky, jistě by trval na tom, aby tato skutečnost byla uvedena do úředního záznamu o podezření z přestupku. Zde ale žádná taková skutečnost uvedena není. I kdyby tomu ale bylo jinak, tj. bylo by zřejmé, že úřední značky byly skutečně z použitého měřicího zařízení odstraněny, stejně by to nemohlo nic změnit na hodnocení věci. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, dle zákona o metrologii plně postačí, pokud je použité měřidlo ověřeno jedním z možných způsobů ověření.
23. Žalovaný navíc provedl vyhodnocení snímku radarového měřiče založeného ve spisu, k čemuž využil „Pomůcku pro vyhodnocení měření“ vydanou výrobcem předmětného radaru. Na základě tohoto vyhodnocení konstatoval, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by vůbec rychlost projíždějícího vozidla nezaznamenal, případně by měřené vozidlo bylo zobrazeno mimo vyznačený svazek. Na snímku je však vozidlo zachyceno ve standardní poloze. V řízení před správními orgány zároveň nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti žalobcova vozidla, naopak z jiných důkazů provedených ve správním řízení, především z výsledků svědků – policistů vyplynulo, že měřicí zařízení nevykazovalo žádné závady a bylo v pořádku.
24. S ohledem na výše uvedené bylo nadbytečné provádět k této otázce další dokazování, například vypracováním znaleckého posudku zabývajícího se funkčností měřicího zařízení v době spáchání přestupku, jak žalobce navrhoval ve druhém doplnění odvolání ze dne 9. 1. 2017 proti druhému rozhodnutí magistrátu v dané věci. Takový důkaz by byl neúčelný i s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání přestupku. V době, kdy žalobce jeho provedení navrhl, již předmětné měřicí zařízení patrně prošlo dalším metrologickým ověřením, a nebylo tak ani možné zpětně přezkoumat jeho stav k okamžiku spáchání přestupku.
25. Námitku žalobce, že k měření rychlosti bylo použito neověřené měřidlo, tedy krajský soud shledal nedůvodnou. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že nelze mít žádné pochybnosti o správnosti a platnosti provedeného rychlostního měření. Stejně tak nelze přisvědčit žalobci v tom, že by se žalovaný řádně nezabýval jeho odvolací námitkou stran platnosti ověření měřicího zařízení. Na stranách 30 až 36 svého rozhodnutí žalovaný podrobně rozebírá, z jakých důvodů shledal provedené měření rychlosti za validní a proč nepovažoval za nutné provádět ve věci další dokazování.

[Nezákonné projednání věci úřední osobou, vůči níž byla vznesena námitka podjatosti]

26. Krajský soud v souvislosti s touto námitkou dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně se skutečně dopustil vady řízení. Osoba, vůči níž je vznesena námitka podjatosti,

může v řízení činit pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (srov. § 14 odst. 3 správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2017). V předmětném případě toto pravidlo nebylo dodrženo, neboť konání jednání a vydání rozhodnutí ve věci samé nebyly úkony, které by v daném případě nesnesly odkladu (mimo jiné i vzhledem k délce řízení a k tomu, že šlo již o třetí projednávání věci).

27. Správní orgán prvního stupně tak porušil § 14 odst. 3 správního řádu; podle přesvědčení krajského soudu se však nejedná o vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je třeba přisvědčit žalovanému, že podjatost úřední osoby je objektivní stav, který zde buď je, nebo není. V rámci rozhodování o námitce podjatosti se tento stav pouze zjišťuje a jeho existence či neexistence se deklaratorně a s účinky *ex tunc* prohlašuje. Vzhledem k tomu, že o námitce podjatosti bylo (byť po vydání rozhodnutí v prvním stupni) rozhodnuto tak, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z projednávání a rozhodování věci, lze dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno osobou, která nebyla vyloučena z rozhodování a tedy je nelze považovat za nezákonné.

[Procesní vada spočívající v nevyrozumění obviněného o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí]

28. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž bylo žalobci upřeno právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Uvedeného jednání se měl správní orgán prvního stupně dopustit tím, že nevydal rozhodnutí ihned po ústním jednání ve věci, které se konalo 10. 5. 2017, ale až později, dne 14. 6. 2017, aniž by žalobci po proběhlém jednání opětovně zaslal poučení o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich.
29. Žalobce byl v předvolání k jednání (č. l. 92 správního spisu) výslovně vyrozuměn o tom, že při předmětném jednání bude ukončeno dokazování, a byla mu dána možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Z obsahu spisu nevyplývá, že by mezi jednáním ve věci samé a vydáním rozhodnutí byly správním orgánem shromážděny a do spisu doplněny jakékoliv podklady, jak tvrdí žalobce; rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak vychází ze spisového stavu, jaký tu byl v době konání jednání, a z důkazů provedených při tomto jednání, kterého žalobce měl možnost se zúčastnit. Zástupce žalobce se sice z jednání omluvil, ale správní orgán tuto omluvu nepřijal a věc projednal v jeho nepřítomnosti. Žalobce v žalobě nijak nerozporuje závěr správních orgánů o tom, že se z jednání řádně neomluvil.
30. Žalobce odkázal v žalobě na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014 – 57. Nelze však přehlédnout, že Nejvyšší správní soud zde odkazuje také na své předchozí rozhodnutí ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71, které nyní nastalou situaci sice kvalifikuje jako vadu správního řízení, nikoli však jako takovou vadu, která by bez dalšího zakládala nezákonnost správního rozhodnutí. Naopak je nutno vždy posoudit, zda tato vada mohla negativně zasáhnout do práv účastníka řízení.
31. Dále lze odkázat na rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k následujícím závěrům: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení

bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znova samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 – 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012 – 21). Podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spisu byly v okamžiku ústního jednání úplné a žalobce dostal příležitost se s nimi při ústním jednání seznámit. Skutečnost, že této možnosti žalobce nevyužil, nemůže na uvedeném závěru nic změnit. Svou neúčastí na jednání, kterou řádně neomluvil, se žalobce sám vzdal práva na seznámení se s podklady a vyjádření k nim (srov. např. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, čj. 5 As 17/2010 – 111, nebo ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010 – 76).“

32. Krajský soud se plně ztotožňuje s právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Zároveň souhlasí s žalovaným, že podstatné okolnosti v nyní posuzované věci se nijak neliší od okolností ve věci, kterou hodnotil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 54/2013 – 29. Ze shora uvedených důvodů (v mezidobí mezi konáním ústního jednání, kterého se žalobce bez náležité omluvy nezúčastnil, a vydáním rozhodnutí nedošlo ke změně důkazní situace) tak má krajský soud za to, že se o vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí nejedná. Rozhodující je, že žalobce jako účastník správního řízení měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.

[Arbitrární výměra sankce]

33. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v otázce výměry uložené sankce, krajský soud považuje rozhodnutí správních orgánů za dostatečně přezkoumatelná. Přestože lze mít jisté formální výhrady k formulaci odůvodnění výměry uložené sankce, nelze říci, že by z odůvodnění správního rozhodnutí nebylo seznatelné, k jakým skutečnostem správní orgány přihlédly při stanovení výměry sankce a jakými úvahami byly vedeny (viz zejména str. 38-45 napadeného rozhodnutí žalovaného).
34. Správní orgán prvního stupně předně uvedl, že hodnotil společenskou nebezpečnost protiprávního jednání, kterou vyhodnotil jako nižší vzhledem k tomu, že nedošlo k ohrožení ani omezení jiného účastníka silničního provozu. Tato skutečnost je zřejmá ze samotného popisu přestupkového skutku a bylo k ní správním orgánem správně přihlédnuto i ve vztahu k výměře sankce. V tomto směru zohlednil správní orgán také způsob spáchání přestupku a okolnosti, za nichž byl spáchán – výslovně hodnotil jako polehčující okolnost, že ke spáchání přestupku došlo v nočních hodinách, kdy byla nízká hustota provozu na pozemních komunikacích.
35. Správní orgán dále uvedl, že přihlédl k tomu, že obviněný (žalobce) překročil rychlost mimo obec o více než 50 km/h a překročení rychlosti je vysoké. V této záležitosti je třeba správnímu orgánu prvního stupně vytknout jistou formulační neobratnost, tato okolnost je již znakem skutkové podstaty přestupku a uvažovat o ní znovu jako o okolnosti přitěžující by porušovalo zásadu zákazu dvojího přičítání; přesto jde o skutečnost relevantní pro vyhodnocení tzv. typové společenské nebezpečnosti, kterou správní orgán nemohl opomenout.

36. Magistrát poukázal rovněž na skutečnost, že žalobce měl v evidenční kartě řidiče 7 záznamů o přestupcích. Správní orgán přihlédl ke dvěma posledním záznamům, přičemž oba tyto záznamy se týkaly sankcí uložených za překročení nejvyšší povolené rychlosti a nebyly starší než tři roky od spáchání posuzovaného přestupku (poslední dokonce pocházel také z roku 2015). Správní orgán konstatoval, že sankce uložené za tyto přestupky nevedly k nápravě žalobce, což je třeba hodnotit jako přítěžující okolnost při stanovení sankce v nyní posuzované věci.
37. Podle žalobce správní orgány nebyly oprávněny přihlídnout ke zmíněným záznamům o přestupcích, v této souvislosti poukázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55. Z tohoto rozsudku ale neplyne, že by správní orgán při rozhodování o výši sankce za přestupek nemohl vůbec přihlížet k sankcím, které byly v minulosti uloženy témuž pachateli. Nejvyšší správní soud toliko konstatoval, že správní orgán je povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení. V dané věci pak Nejvyšší správní soud považoval za nepřipadné, že správní orgán přihlédl k zákazům činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel, které byly stěžovateli uloženy v letech 1994 a 1997, tj. 14, resp. 11 let před spácháním v uvedeném případě posuzovaného přestupku. Nejvyšší správní soud tedy považoval za významný faktor též časový odstup od předchozího potrestání (obdobně viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010 – 156).
38. Krajský soud je tedy názoru, že i při zohlednění možné analogické aplikace trestněprávního institutu zahlázení odsouzení v přestupkovém právu může správní orgán přihlížet ke skutečnosti, že pachatel se v minulosti dopouštěl přestupků (ať již obdobných, jako v posuzovaném případě, či jiných), za něž mu byly v přestupkových řízeních pravomocně ukládány sankce. Z této skutečnosti pak může vyvozovat závěry o sklonech pachatele porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, což je relevantní skutečnost pro hodnocení osoby pachatele ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49). Nepřipadné je pouze přihlížet k přestupkům (či jiným deliktům) spáchaným před mnoha lety, což ale správní orgány v nyní posuzované věci neučinily. Podpůrně lze odkázat rovněž na výslovnou úpravu obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něž je obecnou přítěžující okolností opakované spáchání přestupku [§ 40 písm. c) cit. zákona], případně na závěry, k nimž dochází doktrína (viz Prášková, H.: *Nové přestupkové právo*, Leges, 2017, str. 255-257).
39. Správní orgán dále uvedl, že přihlédl k tomu, že žalobce aktivně používá vozidlo. Přestože lze přisvědčit žalobci, že tato skutečnost nemá dostatečnou oporu v provedených důkazech, správní orgán ji zohlednil ve prospěch žalobce. Krajský soud tedy nerozumí tomu, proč proti tomu žalobce brojí.
40. Žalobci byla uložena sankce podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016. Zákon v uvedeném znění stanovil, že za přestupek, kterého se žalobce dopustil, se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti na dobu od šesti měsíců do jednoho roku. Magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, jedná se tedy o sankce uložené ve výměře mírně zvýšené nad spodní hranici zákonného rozpětí. Shora uvedené skutečnosti, k nimž správní orgány přihledly, podle

názoru krajského soudu plně odůvodňují uložení těchto sankcí, rozhodně je nelze považovat za nepřiměřené či arbitrárně uložené.

[Opomenutá odvolací námitka]

41. Krajský soud konstatuje, že nelze vytknout žalovanému, že by se jako odvolací správní orgán nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Právní hodnocení skutečností, do nichž směřovaly odvolací námitky žalobce, je uvedeno v části V. rozhodnutí žalovaného a představuje stěžejní část odůvodnění rozhodnutí.
42. Žalovaný se podrobně a relevantně zabýval námitkou nenaplnění materiálního znaku přestupku, přičemž dospěl k závěru, že jízda rychlostí výrazně překračující zákonem stanovený limit ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Je pak skutečností obecně známou, že nepřizpůsobení rychlosti jízdy dopravní situaci je častou příčinou dopravních nehod a je vždy spojeno s rizikem škod na zdraví či majetku; předmětem hodnocení může být míra tohoto rizika vzhledem ke způsobu a okolnostem spáchání, riziko samotné je zde však přítomno vždy. Odvolací správní orgán správně poukázal na skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku, z čehož vyplývají významné argumenty svědčící pro závěr, že jednání žalobce v předmětném případě bylo jednáním společensky nebezpečným (srov. str. 26 rozhodnutí žalovaného). Po formální stránce se tedy žalovaný s námitkou nedostatku materiálního znaku přestupku náležitě vypořádal a i věcně se krajský soud s jeho závěry ztotožňuje.
43. Obdobně je třeba shledat neopodstatněnou námitku žalobce, podle níž se odvolací správní orgán nezabýval naplněním formálního znaku přestupku a otázkou zavinění. Podrobně a vyčerpávajícím způsobem se žalovaný této námitce věnuje na str. 27 a násled. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Také s těmito jeho závěry krajský soud plně souhlasí.
44. Žalovaný se podrobně zabýval i námitkami směřujícími k platnosti měření – rozhodně nelze žalovanému vytknout, že by tuto námitku opomenul.
45. Otázkou odůvodnění výměry uložené sankce se krajský soud již zabýval v předcházejících bodech odůvodnění.

V. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. listopadu 2019

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce